

Full diocesà

1 de novembre del 2015

p5 – Novembre: Cadena de pregària per les vocacions a tot Catalunya

p6 – Comença la construcció de les torres centrals de la Sagrada Família

L'origen de la festa de Tots Sants

L'Església ha volgut recordar amb la solemnitat d'avui que en el cel hi ha innumbrables sants que no cabrien al calendari. La festa de Tots Sants no és solament per a recordar aquestes persones, sinó també per a recordar la crida a viure la santedat, cadascú segons el seu propi estat de vida.

Des de l'Església primitiva, els cristians sempre van venerar els màrtirs per les seves virtuts heroïques. Guardar la seva memòria i els seus exemples els animava a viure també la radicalitat de l'Evangeli. És per això que també en guardaven les relíquies. En la Bíblia llegim que els cristians guardaven fins i tot roba i mocadors que sant Pau havia tocat (Ac 19,12).

Durant la persecució de Dioclecià (284-305) va haver-hi

tants màrtirs que no es podien commemorar tots. Així va sorgir la necessitat d'una festa en comú, la qual es començà a celebrar, encara que en diferents dates, a partir del segle IV. La Roma pagana acabava l'any el 21 de febrer amb una festa anomenada *Feralia*, per a donar descans i pau als difunts. Es resava i es feien sacrificis per ells. Amb la cristianització de l'imperi, els papes van voler canviar les pràctiques paganes. El 13 de maig de l'any 609 o 610, el papa Bonifaci IV va consagrar el Panteó romà (en la foto, on abans s'honoraven déus pagans) com a temple de la Santíssima Verge i de tots els Màrtirs. Així començà la festa que celebrem avui: Gregori III (731-741) la va transferir al primer dia de novembre i Gregori IV (827-844) va estendre aquesta festa a tota l'Església.

«Alegreu-vos-en i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel»

Tots sants / Cicle B

Lectura de l'Apocalipsi de Sant Joan

Jo, Joan, vaig veure un àngel que pujava de sol ixent i tenia la marca del Déu viu, i cridà amb totes les forces als quatre àngels que havien rebut el poder de fer mal a la terra i al mar: «No feu cap mal a la terra, ni al mar, ni als arbres, fins que haurem marcat al front els servents del nostre Déu.» Llavors vaig sentir el nombre dels qui havien estat marcats: eren cent quaranta-quatre mil de totes les tribus d'Israel.

Després vaig veure una multitud tan gran que ningú no l'hauria poguda comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans, i cridaven amb totes les forces. «Hosanna al nostre Déu, que seu al tron, i a l'Anyell.» I tots els àngels s'estaven drets al voltant del tron, dels ancians i dels quatre vivents, i es prosternaren davant el tron amb el front fins a terra, adorant Déu, i deien: «Amén. Lloança, glòria, saviesa, acció de gràcies, honor, poder i força al nostre Déu pels segles dels segles. Amén.» Llavors un dels ancians em va preguntar: «Aquests són els qui vénen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs.»

(7,2-4.9-14)

Salm responsorial

Aquests són els qui vénen per veure-us de cara, Senyor.

(Salm 23)

Lectura de la primera carta de sant Joan

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és. I tothom qui té aquesta esperança en ell es purifica, tal com Jesucrist és pur.

(3,1-3)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, en veure Jesús les multituds, pujà a la muntanya, s'assegué i els deixebles se li acostaren. Llavors es posà a parlar i els instruïa dient:

«Feliços els pobres en l'esperit: el Regne del cel és per a ells. Feliços els qui estan de dol: vindrà el dia que seran consolats. Feliços els humils: són ells els qui posseiran el país. Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: vindrà el dia que seran saciats. Feliços els compassius: Déu els compadirà. Feliços els nets de cor: són ells els qui veuran Déu. Feliços els qui posen pau: Déu els reconeixerà com a fills. Feliços els perseguits pel fet de ser justos: el Regne del cel és per a ells. Feliços vosaltres quan, per causa meva, us ofendran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies: alegreu-vos-en i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel.»

(5,1-12a)

«Vaig veure una multitud tan gran que ningú l'hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc...»

Cridats a ser sants

Joan Mir i Tubau, prev.

Avui l'Església celebra la glòria de tots els sants, de tota aquella «multitud tan gran que ningú no l'hauria poguda comptar... gent de tota nacionalitat, de totes les races i de tots els pobles i llengües» que «han rentat el seus vestits amb la sang de l'Anyell» (lectura primera), que ara són «semblants a Déu» perquè el veuen tal com és (lectura segona), i són «feliços» perquè han sabut viure la lletra i l'esperit de les Benaurances (evangeli).

El Concili Vaticà II, en la constitució dogmàtica sobre l'Església, dedica un capítol a parlar de la vocació universal a la santedat i ens diu que la santedat és un do gratuït de Déu rebut en el baptisme i, alhora, una tasca que consisteix a conservar i completar en la nostra vida la santificació que vam rebre en aquell sacrament. Per això, afegeix: «Tots els fidels cristians, de qualsevol estat o condició, són cridats a la plenitud de la vida cristiana i a la perfecció de la caritat», santedat que «contribueix a una forma de vida més humana».

Els sants són gent que han descobert que el més important en la vida és Déu, i s'han posat de part de Déu. El camí per a assolir la santedat és ardu, però ben senyalitzat: les Benaurances, que defineixen la fesomia del sant; la pregària i el compromís personal, mitjans per a perseverar en el seguiment de Jesús fins al final; i, el més important, l'ajuda de la gràcia de Déu, així ho va entendre santa Teresa de Lisieux, que escrivia: «Desitjo ser santa, però sento la meva impotència i us demano, oh Déu, de ser vós mateix la meva santedat.»

La imatge

**El sermó a la muntanya (1436-43).
Fra Angèlic. Museu de Sant Marc
de Florència.**

Les benaurances, reflex de la vida de Jesús, són una invitació a fer-nos imitadors seus. Si ens deixem portar pel seu Esperit, descobrirem la felicitat que es troba compartint, essent humils, buscant la justícia i tenint el cor net. Aquesta felicitat no ens la prendrà ni la pobresa, ni el dolor, ni la persecució, i, a més, es projecta a l'eternitat.

Agenda

Lit. hores: Setmana III

2 dilluns

—Tots Els Fidels Difunts
—Sant Victori, bisbe (s.III)
Job 19,1.23-27a / Salm 26 / Filipencs 3,20-21 / Joan 14,1-6

3 dimarts

—Sant Ermengol, bisbe (*1035)
—Sant Pere Almató
Romans 12,5-16a / Salm 130 / Lluc 14,15-24

4 dimecres

—Sant Carles Borromeo, bisbe (1538-1584)
—Sant Eimeric, laic (1007-1031)
Romans 13,8-10 / Salm 111 / Lluc 14,25-33

5 dijous

—Sant Zacaries i santa Elisabet (s.I)
Romans 14,7-12 / Salm 26 / Lluc 15,1-10

6 divendres

—Sant Sever, bisbe i màrtir (s.VII)
—Sant Lleonard, monjo (*559)
Romans 15,14-21 / Salm 97 / Lluc 16,1-8

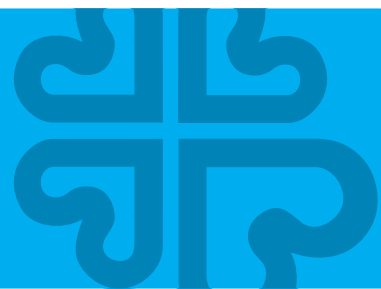
7 dissabte

—Sant Ernest, bisbe (*1148)
—Sant Fortià màrtir
—Beat Francesc Palau (1811-1872)
Romans 16,3-9.16.22-27 / Salm 144 / Lluc 16,9-15

8 diumenge XXXII de durant l'any / Cicle B

—Sant Godofred, bisbe (1066-1115)
1 Reis 17,10-16 / Salm 145 / Hebreus 9,24-28 / Marc 12,38-44

Mirant els migrants-refugiats des de diferents finestres

Càritas diocesana de Vic

No hi ha refugiats, sinó migrants o persones a qui la pobresa o la guerra fa cercar un nou país. No és una onada nova que fa dos mesos que arriba per Grècia, sinó que fa anys que ens visita des de l'Àfrica, de l'Àsia o d'Amèrica del Sud, passant per Ceuta, per Lampedusa o arribant pels aeroports. No els hem de cercar pisos ara, sinó que fa temps que els hem d'acollir i els acollim, perquè són persones en necessitat, i tota persona és sagrada, filla de Déu. Molta gent fa anys que està al seu costat, i això dignifica la societat; també és veritat que molts d'altres els rebutgen, i això ens empobreix a tots. Aquestes finestres són una crida davant aquest drama humà.

La Paraula de Déu

Lv 19,33-34: *Quan un immigrant vingui a instal·lar-se al costat vostre, en el vostre país, no l'exploteu. Al contrari, considereu-lo com un nadiu, com un de vosaltres. Estima'l com a tu mateix, que també vosaltres vau ser immigrants en el país d'Egipte. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu.*

Dt 24,17-22: *No violis els drets d'un immigrant orfe. No prenguis com a penyora el vestit d'una viuda: recorda que eres esclau a Egipte i que el Senyor, el teu Déu, te'n va alliberar. Per això et mano que compleixis aquestes prescripcions.*

Mt 25,39-40: *«Senyor, ¿quan et vam veure foraster, i et vam acollir; o que anaves despullat, i et vam vestir? ¿Quan et vam veure malalt o a la presó, i vinguérem a veure't?» El rei els respondrà: «Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu.»*

El papa Francesc a Lampedusa

«On és el teu germà?», la veu de la seva sang crida fins a mi, diu Déu. Aquesta no és una pregunta dirigida als altres, és una pregunta dirigida a mi, a tu, a cada un de nosaltres. Aquests germans i germanes nostres tractaven de sortir de situacions difícils per trobar una mica de serenitat i de pau; buscaven un lloc millor per a ells i per a les seves famílies, però han trobat la mort. Quantes vegades aquells que busquen això no troben comprensió, acolliment, soli-

daritat! I les seves veus puguen fins a Déu! Qui de nosaltres ha plorat per aquest fet i per fets com aquest?... Som una societat que ha oblidat l'experiència del plorar, del «patir amb»: la globalització de la indiferència ens ha tret la capacitat de plorar!

Càritas, Confer i Justícia i Pau

No és solament una crisi humanitària; és l'estrepitós fracàs d'una política mal anomenada migratòria. No és solament una crisi de refugiats; és el resultat d'una manca de polítiques coherents. No és solament una crisi de solidaritat; és l'absència d'una política de cooperació per al desenvolupament. És el moment d'abordar el repte, com a societat. És el moment de reconèixer l'altre, el diferent, no com un invasor sinó com un igual, com una aportació positiva a la nostra societat mestissa.

Bisbat de Vic

Davant la situació d'emergència en què es troben milers de famílies que es veuen obligades a abandonar el seu país d'origen per motius de guerra i fam, el bisbe de Vic demana als cristians de totes les parròquies que preguin per aquests germans nostres i cerquin maneres per a portar a la pràctica, amb fets concrets, el manament de l'amor. Per això, tot i continuar amb l'activitat ordinària de Càritas, demana que cada parròquia estudiï la possibilitat d'acollir almenys una família de persones que hagin hagut de fugir del seu país, sense fer cap distinció respecte a la nació o religió de cada un dels necessitats.

Novembre: cadena de pregària per les vocacions

Redacció

Un any més, la Delegació Diocesana de Pastoral Vocacional del bisbat de Vic es vol unir a la «Cadena de pregària per les vocacions» organitzada per les deu diòcesis amb seu a Catalunya durant aquest mes de novembre.

La cadena de pregària per els vocacions és una iniciativa dels secretariats de Vocacions de les diòcesis de la Conferència Episcopal Tarraconense en la qual es resa per les vocacions durant 720 hores ininterrompudament per les vocacions sacerdotals.

Es pretén que durant tots els dies i totes les hores del mes de novembre hi hagi persones o grups pregant per les vocacions, formant aquesta cadena ininterrompuda de pregària per les vocacions.

A la nostra diòcesi de Vic li correspon d'organitzar-ho els següents dies: el dissabte 7, el dimarts 17 i el divendres 27 de novembre (les 24 hores del dia).

Enguany, el lema triat és «La família, font de vocacions» (a la llum del Sínode celebrat recentment). Es vol fomentar així la pregària vocacional en les llars cristianes i normalitzar les vocacions en el si familiar.

Informe, si us plau, de les vostres possibilitats per a poder elaborar una bona graella horària adreçant-vos a Mn. Jaume Casamitjana (tel. 656 366 337) o per correu electrònic, (jaumecasamitjana@hotmail.com).

Trobareu el material a les vostres parròquies, com també a la pàgina www.cadenadepregaria.cat.

Tant de bo que aquesta cadena de pregària 2015 doni un nou impuls a la pastoral vocacional de les diòcesis de Catalunya i, en particular, a la nostra de Vic.

Moltes gràcies!

Notícies Breus

Visites gratuïtes al bisbat

Projecte Episcopus

Hi haurà visites obertes al públic en general per a visitar, amb motiu del projecte «Episcopus», amb guia la catedral, l'arxiu, Càritas i amb explicació de la Sala de Sínodes els següents dissabtes de 10 a 12: 14 de novembre, 19 de desembre, 16 de gener i 20 de febrer. Els interessats poden inscriure's a través del portal web www.episcopus.info o a través del telèfon 93 883 26 55. La visita és gratuïta i oberta a tothom.

Recés d'Advent

Delegació de Catequesi

El dissabte 28 de novembre al matí tindrà lloc a l'escola del P. Coll de Vic el recés d'Advent per a catequistes. Mn. Pere Oliva, professor de Mariologia a l'Institut de Ciències Religioses de Vic i nou vicari episcopal, parlarà als catequistes sobre la figura de Maria a l'inici de l'Advent. Per a participar-hi: catequesi@bisbatvic.com / 647 13 12 28.

Arrenca la construcció de les torres centrals de la Sagrada Família

Redacció

La Sagrada Família arrenca els treballs per a la construcció de les sis torres centrals seguint el programa d'Antoni Gaudí: la dels quatre evangelistes, la de Maria i la de Jesús. Així ho ha explicat el seu arquitecte director en una roda de premsa que ha tingut lloc a la Sala Creuer, a la base de la futura torre de Crist, i on també ha detallat l'estat de les obres i la cronologia dels pròxims anys.

«Seguim amb fidelitat els models i dibuixos de Gaudí», apunta Jordi Faulí, l'arquitecte director. Però també tenen un marge per a crear, com a la Sala Creuer, un espai no contemplat per Gaudí, que servirà perquè els visitants que pugin a la Torre de Jesús, a 172 metres d'alçada, puguin tenir un espai de reunió en el camí cap a Jesús.

Què s'ha acabat aquest 2015?

Aquest any s'han posat els vitralls definitius de les naus centrals, excepte la de l'absis. També s'ha renovat l'espai dedicat a les cantories, amb seients i barres de seguretat perquè aquest 8 de novembre, en la missa del cinquè aniversari de la dedicació de la basílica, puguin estar totalment acabades. El mateix passarà amb la sagristia de ponent, gairebé acabada per dintre, i que s'usarà en la missa del 8 de novembre. Per últim, val a dir que es finalitzarà completament la façana del Naixement, ja que l'únic que li manca és una porta de bronze, que s'hi col·locarà aviat.

I què es farà en el 2016?

L'any vinent està previst acabar del tot la sagristia de Ponent, així com la façana de la Passió, de caràcter auster i dur per tal d'expressar el sentiment que provoca la mort de Jesucrist. En el pòrtic d'aquesta façana ara hi ha setze columnes de granit construïdes, però encara queden pendents les dues centrals, on s'encabirà el sepulcre buit. També l'any 2016 s'enllestirà la Sala Creuer i el seu accés per l'escala de l'absis.

Les sis torres centrals

Els arquitectes de la Sagrada Família ja estan treballant en el disseny i la construcció de les sis torres centrals: la de Jesucrist serà la més alta, amb 172,5 metres, i acabarà amb una creu de quatre braços que il·luminarà tot l'edifici; la torre dedicada a la Mare de Déu mesurarà 130 metres, cobrirà l'absis i acabarà amb una estrella matutina; i les quatre torres dels evangelistes, que envoltaran la de Jesús, però que arribaran als 135 metres. La seva unió amb la torre central serà a 85 metres, on un pont de vidre unirà ambdues.

Cadascuna d'aquestes tindrà a la cúspide una escultura tetramorfa de cada evangelista. La construcció física d'aquestes torres no es podrà veure fins al 2017-2018 i acabarà l'any 2020, tot i que encara s'hauran de col·locar les cúspides. En aquest pla cronològic encara es contempla el 2026 com a any d'acabament de les obres arquitectòniques.

L'article

Retornar al ritme de la pregària

Jesús Renau, S.I.

De tornada de vacances tenies el propòsit de pregar cada dia. No era un propòsit ascètic i voluntarista, era una necessitat. Durant l'estiu entre una cosa i una altra havies trencat el ritme normal de la pregària, però havies tingut altres oportunitats de contemplar la natura, de comunicar-te amb persones amigues i d'experimentar que a vegades, quan potser menys ho penses, Déu és el qui inicia la relació. Ara, però, que retornaves a la normalitat, era el temps de la pregària diària, ni que fos un quart o potser mitja hora.

La realitat, però, s'ha anat imposant tossudament. Una urgència imprevista, la correcció d'unes proves, el soroll del carrer quan passen les ambulàncies que van a l'hospital proper, la Neus que et truca, la mala nit imprevista, aquell programa de televisió que va acabar a tres quarts d'una, etc. Així, el propòsit, i sobretot la necessitat, han naufragat estrepitosament.

No és que de tant en tant no hakis tingut Déu present, sobretot quan veies aquelles multituds de refugiats que fugien de la guerra, o quan estaves esperant el metro. Ell et sorprèn, ben cert, i t'angoixa una mica pensar que no has fet el possible per pregar cada dia i a poder ser a la mateixa hora, de matí. Un suau rum-rum, per dintre, està reclamant una estona per a l'Evangeli, i sobretot per a fer present Jesús intencionalment.

Fa alguns dies que això comença a preocupar-te i penses que et convindria fer un recés per posar els ritmes en ordre. Penses no un llarg recés, que és impossible en aquests moments, sinó potser un dia, una tarda..., potser... i mai no arriba la decisió. Del recés, per ara, res.

Prou de «potser». Prega avui mateix, ara mateix. Trenca aquesta rutina de deixar-ho per a un més endavant que no acaba d'arribar. Telefona a casa que ha sortit una urgència i que vindràs a sopar una mica més tard, estigues una estona en el parc, llegeix l'Evangeli del dia i connecta amb el Senyor sense gaires introduccions ni disculpes. Obre-li el cor i deixa't anar. Oi que molts imprevistos han trencat el ritme proposat? Doncs crea un imprevist de sentit contrari. Dóna't una sorpresa. «Hola, Déu. Sóc aquí.»

Cal començar aviat, ben aviat, i, sense gaires introduccions, parlar amb el Senyor com d'amic a Amic. Et penses que no ho sap? No et retreu res. Ets tu mateix que et sents un xic malament. Oblida-ho i comença de nou. Que la pregària «express» d'avui sigui l'anella de les que vindran a continuació. Si no pots a la millor hora, la prevista, troba uns moments a qualsevol altra hora. Prou que ho saps, que necessites un ritme normalitzat... i Ell també ho espera.

La Dita

«Fer cara de pocs amics»

Sebastià Codina, prev.

Això de la cara, l'aspecte de la cara i deu mil frases que fem servir la cara per a dir-ho gairebé tot, em fa pensar... sovint diem: Quina cara!

La cara ho diu tot. A la televisió hi surten algunes cares que fan basarda...

I si no, llegiu:

Cara de pocs amics, cara d'enfadat, mal carat, cara de dropo, cara de pomes agres, cara de ximple o de ximplet, cara de murri, cara d'eixerit, cara de simpàtic, cara d'espavilat, carallot...

Continuem: cara de Pasqües, cara girat, cara d'esmolet, cara de pinta, cara apagada, cara de picardia, cara de lluç, cara d'animal, cara nova, cara a cara...

Galtes de pa de ral i quines galtes!

Glossa

La nostra pàtria definitiva

Romà Casanova, bisbe de Vic

La festa de Tots Sants ens fa mirar al cel, la nostra pàtria definitiva. En un dels documents cristians més antics llegim aquesta reflexió: «Els cristians passen el temps a la terra, però són ciutadans del cel. Habiten les seves pròpies pàtries, però com a forasters; prenen part en tot com a ciutadans i tot ho suporten com a estrangers; tota terra estranya és per a ells pàtria, i tota pàtria, terra estranya» (Carta a Diognet, V, 5.9).

La mirada a la nostra pàtria definitiva fa néixer l'alegria de la vida per sempre. Tenir aquesta certesa ens dóna força per a seguir caminant per aquest món amb la mirada posada al cel. La certesa cristiana de l'horitzó sempre obert ens mou a viure les actituds pròpies del cristià, com l'austeritat en l'ús dels béns de la terra, el respecte a tota la creació, cridada a participar de la glòria dels fills de Déu; a més d'un desig gran d'implicar-se en aquest món: «L'expectació davant una terra nova no ha d'ofegar, ans esperonar l'interès a cultivar aquesta terra, en la qual creix aquell Cos de la nova família humana, que ja pot proporcionar algun esbós del nou segle» (GS, 39).

Saber quina és la meta de la nostra vida és un do de l'autèntica saviesa. De fet, la saviesa cristiana ens fa conèi-

xer que som pelegrins amb la certesa de la meta, que no és el mur infranquejable de la mort, sinó la vida per sempre amb Déu. Aquesta saviesa, fruit de l'esperança de la benaurança del cel, determina els criteris de discerniment en l'ús dels béns terrenals d'acord amb la Llei de Déu. En l'ús dels béns de la terra, que hi són per al nostre servei, però no perquè siguem servidors seus, tenim una clau per a veure si l'esperança de la vida eterna és viva en nosaltres.

En la pàtria definitiva són presents amb Déu, en l'eternitat de la vida per sempre, tants i tants germans nostres, molts dels quals han fet camí amb nosaltres. Entre els qui ja gaudeixen de la festa per sempre en el cel i els qui peregrinem per aquest món hi ha una veritable comunió. «La unió dels qui encara són en aquest món amb els germans que s'han adormit en la pau de Crist no és de cap manera interrompuda; al contrari, segons la fe constant de l'Església, s'enforteix amb la comunicació dels béns espirituals» (CEC, 955). Els benaurats que estan més íntimament units al Crist, els sants, no paren d'intercedir per nosaltres prop del Pare. La seva sol·licitud de germans ajuda molt la nostra feblesa. Deia santa Teresa de l'Infant Jesús: «Passaré el meu cel fent el bé sobre la terra.»

